

През 1861 г. общината решава да изпрати Дим. Трайковичъ за свой представител въ Цариградъ по черковния въпросъ, обаче софийскиятъ първенецъ х. Мано Стояновъ донася на губернатора и осуetyава това изпращане (СББАН, кн. XII, с. 491, № 416). Тогава софиянци упълномощаватъ д-ръ Чомаковъ да ги представя, давайки му пълна и неограничена власть да действа отъ тѣхно име (тамъ, с. 492, № 417). По-късно, обаче, опредѣлятъ за свой представител А. Конковичъ. На 24. V. 1861 г. Софийската епархия изпраща обширно прошение до султана срещу 15-тѣ патриаршески точки и за освобождение на заточенитѣ владици (тамъ, с. 492—494, № 418). Друго едно събитие особено възбужда духоветѣ на софиянци и ги кара да действуватъ съ рѣдка решителность и упоритость. На 31 май 1861 г. софийскиятъ губернаторъ получава известие, че на мѣстото на Гедеопа патриаршията праща за софийски митрополитъ Доротей. Доротей, по народность българинъ отъ Копривщица, билъ преди това владика въ Вратца и Пиротъ, отъ кждето билъ изгоненъ заради злобоупотрѣби и своеволия. Софиянци веднага заявяватъ на губернатора, че не искатъ Доротей и че за винаги сж се отказали отъ патриаршията. Тѣ затварятъ здраво митрополията и черквитѣ и отказватъ да предадатъ ключоветѣ на властитѣ. Нѣкои отъ първенцитѣ (х. Мано Стояновъ, Д. Митовичъ, П. Тодоровъ и М. Калпакчията) се опитали да разубедятъ народа и да го накаратъ да отвори митрополията, но усилията имъ били безрезультатни. Презъ това време Доротей отива въ Берковица, но берковчани сжщо не го пустнали въ митрополията и той се запжтва за София. Губернаторътъ арестува нѣколцина по-видни българи и заповѣдва на своитѣ хора да разбиятъ митрополитскитѣ врати. Доротей пристига и се настанява въ митрополията, но софиянци не отключватъ черквитѣ и не му позволяватъ да служи. Това продължава нѣколко месеца. На 6. XII. 1861 г. се случва събитие, което още повече изостря отношенията между владиката и гражданитѣ. Въ митрополията умира нѣкой си българинъ. Доротей помолва градския чорбаджия х. Иванчо да му прати свещеникъ да опѣе мрътвеца. Съ хитрость отвеждатъ тамъ сакилария попъ Тодоръ. Владиката го затваря въ една отъ стаитѣ, отрѣзва му брадата и коситѣ, смѣква му калимавката, поставя му фесъ и го напжжда. Това страшно възбужда българитѣ, които се събиратъ въ черквата Св. Недѣля и отъ тамъ нападатъ митрополията. Дохажда войска и съ пушки и саби изгонва народа. 20—30 мъже и жени падатъ ранени (СББАН, кн. XII, с. 504, № 429). Самиятъ губернаторъ вече не може да спре народното възмущение и докладва въ Цариградъ. Телеграфътъ донася заповѣдь Доротей да напустне града. На 14 декемврий той бива изпратенъ съ стража за Одринъ. Така борбата на софиянци се увѣнчава съ успѣхъ.

И следъ това сждбата на Доротей е твърде промѣнчива. Въ Одринъ остава 8 месеца, следъ това живѣе въ католишкия манастиръ Санъ-Бенедето въ Цариградъ като униатъ. Около 1864 г. се отказва отъ патриаршията и се присъединява къмъ българскитѣ владици (вж. в. Съвѣтникъ, г. II, 1864, бр. 9). Презъ 1868 г. отива въ Берковица и отъ тамъ прави опити да се върне въ София. Своеволията му продължаватъ. Между другото, презъ